

Anonimizuota versija

Vertimas

C-111/21 – 1

Byla C-111/21

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą

Gavimo data:

2021 m. vasario 25 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Oberster Gerichtshof (Austrija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2021 m. sausio 28 d.

Ieškovė ir kasatorė:

BT

Atsakovė ir kita kasacinio proceso šalis:

Laudamotion GmbH

AUSTRIJOS RESPUBLIKA

<...>

OBERSTER GERICHTSHOF

Oberster Gerichtshof (Aukščiausiasis Teismas) <...> byloje, kurioje ginčas vyksta tarp ieškovės BT, Viena <...>, <...> ir atsakovės *Laudamotion GmbH*, Švechatas, <...> dėl 6 953,60 EUR, palūkanų ir bylinėjimosi išlaidų, taip pat dėl pripažinimo (ginčo suma: 5 000 EUR), kasacine tvarka išnagrinėjęs ieškovės skundą dėl 2020 m. balandžio 7 d. apeliacinės instancijos teismo *Landesgericht Korneuburg* (Kornoiburgo apygardos teismas) sprendimo, <...>, kuriuo buvo pakeistas 2019 m. lapkričio 12 d. *Bezirksgericht Schwechat* (Švechato apylinkės teismas) sprendimas už akių <...>, <...>

nutarė:

1. Pagal SESV 267 straipsnį pateikti Europos Sąjungos Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus: (**orig. p. 2**)

1. Ar keleiviui dėl nelaimingo atsitikimo padarytas psichinis pažeidimas, kuris laikytinas liga, yra „kūno sužalojimas“, kaip tai suprantama pagal 1999 m. gegužės 28 d. Monrealyje priimtos Konvencijos dėl tam tikrų tarptautinio vežimo oru taisyklių suvienodinimo, kurią Europos Bendrija pasirašė 1999 m. gruodžio 9 d. ir savo vardu patvirtino 2001 m. balandžio 5 d. Tarybos sprendimu 2001/539/EB, 17 straipsnio 1 dalį?

2. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai:

Ar minėtos konvencijos 29 straipsniui prieštarauja teisė į žalos atlyginimą, kuri egzistuoja pagal taikytinus nacionalinės teisės aktus?

<...>

Motyvai

- [1] 1. Faktinės aplinkybės, kuriomis reikia remtis priimant sprendimą.
- [2] 2019 m. kovo 1 d. ieškovė įlipo į atsakovės orlaivį skrydžiui iš Londono į Vieną. Orlaiviui pradėjus judėti, sprogo kairysis variklis ir orlaivis buvo evakuotas. Ieškovė išlipo per avarinį išėjimą prie dešiniojo sparno. Dešinysis variklis dar nebuvo visiškai sustojęs ir jo sukeltas oro gūsis nubloškė ieškovę per kelis metrus. Nuo to laiko ją kankina miego ir koncentracijos sutrikimai, nuotaikų kaita, staigūs verksmo priepuoliai, stiprus nuovargis ir mikčiojimas. Jai (**orig. p. 3**) buvo diagnozuotas potrauminio streso sindromas, ieškovė dėl jo lankosi pas gydytoją.
- [3] 2. Šalių argumentai ir reikalavimai.
- [4] Ieškovė reikalauja atlyginti patirtas 4 353,60 EUR dydžio gydymo išlaidas ir 2 500 EUR neturtinę žalą. Ji taip pat reikalauja pripažinti atsakovės atsakomybę už žalą, kurią gali patirti ateityje. Iš pradžių ji laikėsi nuomonės, kad atsakovės atsakomybė kyla tiesiogiai iš Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalies. Ji teigia, kad atsakovė bet kuriuo atveju atsako pagal papildomai taikytinus Austrijos teisės aktus.
- [5] Atsakovė laikosi nuomonės, kad Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalis apima tik kūno sužalojimus tikrąja prasme, bet ne pažeidimus, kurie yra vien psichinio pobūdžio. Atsakovė teigia, kad Monrealio konvencijos 29 straipsnis draudžia remtis nacionaline teise, nes Monrealio konvencija turi viršenybę.
- [6] 3. Ligšiolinis procesas.
- [7] <...> [Procesas pirmosios instancijos teisme]
- [8] Pirmosios instancijos teismas patenkino ieškinyje <...> pareikštus reikalavimus. Teismo manymu, Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalis

negali būti taikoma, nes joje numatyta tik atsakomybė už kūno sužalojimus. Tačiau, kaip teigia teismas, atsakomybė atsakovei tenka pagal Austrijos teisės aktus, kuriuose numatytas žalos atlyginimas ir tuo atveju, kai padaryta žala yra tik psichinio pobūdžio, jeigu ši žala – kaip antai nagrinėjamoje byloje – laikytina liga. (**orig. p. 4**)

- [9] Atsakovė šį sprendimą apskundė apeliacine tvarka. <...>
- [10] Apeliacinės instancijos teismas ieškinio reikalavimus atmetė. Jis pritarė pirmosios instancijos teismo nuomonei, kad Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalis vien psichinio pobūdžio pažeidimų neapima. Todėl kyla klausimas, ar ieškovė savo reikalavimus gali grįsti pagal kolizinės teisės normas taikytiniais Austrijos teisės aktais. Teismo teigimu, šiose normose numatyta teisė į žalos atlyginimą ir tais atvejais, kai pažeidimas yra vien psichinio pobūdžio, jeigu jis laikytinas liga, taigi, jam reikalingas medicininis gydymas arba jį bent jau galima diagnozuoti. Vis dėlto, teismo vertinimu, pagal Monrealio konvencijos 29 straipsnį šios konvencijos nuostatos turi viršenybę Austrijos teisės atžvilgiu. Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad asmeniui padaryta žala atlyginama tik tuomet, kai tai yra kūno sužalojimas siaurąja prasme. Ši norma, teismo manymu, yra baigtinė, remtis nacionaline teise yra draudžiama.
- [11] Oberster Gerichtshof turi priimti sprendimą dėl ieškovės kasacinio skundo, kurį ji pateikė dėl šio sprendimo. Ieškovė mano, kad apeliacinės instancijos teismas suklydo remdamasis „konvencijos viršenybe“. Veikiau reikėtų taikyti „pamatinį sprendimą“. Pagal jį reikalavimus būtų galima reikšti remiantis ne tik konvencija, bet ir nacionalinės teisės aktais, tačiau reikėtų laikytis konvencijoje nustatytų sąlygų ir apribojimų. Nagrinėdamas kasacinį skundą, Oberster Gerichtshof turi visapusiškai įvertinti, ar skundžiamas sprendimas yra teisingas. Todėl jis, be kita ko, turi išaiškinti, ar Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalyje iš tiesų (**orig. p. 5**) numatyta, kad jeigu pažeidimai yra tik psichinio pobūdžio, žalos atlyginti nereikia.
- [12] 4. Teisinis pagrindas.
- [13] 4.1. Atsakovės atsakomybę reikia vertinti remiantis *Konvencija dėl tam tikrų tarptautinio vežimo oru taisyklių suvienodinimo* (Monrealio konvencija). Ši konvencija yra taikytina todėl, kad orlaivio išvykimo ir atvykimo vieta buvo skirtingose šios konvencijos šalyse (Jungtinėje Karalystėje ir Austrijoje), vadinasi, tai buvo tarptautinis vežimas, kaip jis suprantamas pagal Monrealio konvencijos 1 straipsnį.
- [14] 4.2. Monrealio konvencija Europos bendrijos vardu buvo pasirašyta 1999 m. gruodžio 9 d. Monrealyje ir patvirtinta 2001 m. balandžio 5 d. Tarybos sprendimu 2001/539/EB. (Todėl) ji yra sudėtinė Sąjungos teisės sistemos dalis, ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismas turi priimti prejudicinį sprendimą dėl jos aiškinimo <...>.

- [15] 4.3. Nesutariama, kaip reikia aiškinti šias Monrealio konvencijos nuostatas:

Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalis:

Vežėjas atsako už keleivio gyvybės atėmimą ar sveikatos sužalojimą, jei nelaimingas atsitikimas, kuris buvo gyvybės atėmimo ar sužalojimo priežastimis, įvyko orlaivyje arba įlaipinimo ar išlaipinimo veiksmy metu.

Monrealio konvencijos 29 straipsnis:

Vežant keleivius, bagažą ir krovinį, bet koks ieškinys dėl žalos atlyginimo, nesvarbu koks jo pagrindas, ar tai būtų ši Konvencija, sutartis, teisės pažeidimas, arba kas kita, gali būti pareiškiamas tik pagal šioje Konvencijoje numatytas (**orig. p. 6**) sąlygas ir atsakomybės ribas iš anksto nesprenžiant klausimo, kokie asmenys turi teisę pareikšti ieškinį bei kokios yra jų atitinkamos teisės. Bet kuriuo tokiu atveju baudiniai, pavyzdiniai arba bet kokie kiti neatlygintiniai nuostoliai negali būti išieškomi.

- [16] 4.4. Pagal Austrijos teisės aktus žalos sukėlėjas, esant atitinkamoms sąlygoms, atsako ir už vien psichinio pobūdžio pažeidimų pasekmes, jeigu šie pažeidimai laikytini liga, t. y. jiems reikalingas gydymas <...>. Tai ypač pasakytina apie gydymo reikalaujantį potrauminio streso sindromą <...>. Tokiu atveju žalos sukėlėjas pagal bendrus principus privalo atlyginti ne tik materialinę žalą (visų pirma gydymo išlaidas), bet ir proto dydžio neturtinę žalą.

- [17] 5. Dėl pirmojo prejudicinio klausimo.

- [18] 5.1. Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalyje (versijoje vokiečių kalba) numatyta, kad atlyginama ta žala, kuri atsirado dėl keleivio gyvybės atėmimo ar „sveikatos sužalojimo“ (vok. k. „körperlich verletzt“ – „kūno sužalojimo“). Šis „kūno sužalojimas“ autentiškose konvencijos versijose (teismui suprantamomis kalbomis) vadinamas *bodily injury*, *lésion corporelle* ir *lesión corporal*. Pirmuoju klausimu siekiama išsiaiškinti, ar ši sąvoka apima ir psichinius pažeidimus, kurie nors ir laikytini liga, bet nėra kūno sužeidimo siaurąja prasme pasekmė.

- [19] 5.2. Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalis, kiek tai svarbu nagrinėjamu atveju, iš esmės sutampa su *Varšuvos konvencijos dėl tam tikrų taisyklių, susijusių su tarptautiniais vežimais oru, unifikavimo* (toliau – Varšuvos konvencija) 17 straipsniu. (**orig. p. 7**)

- [20] (a) Tiesa, to nematyti iš (ne autentiškos) Varšuvos konvencijos 17 straipsnio versijos vokiečių kalba:

„Vežėjas atsako už keleivio gyvybės atėmimą, kūno sužalojimą ar kitokią sveikatos sužalojimą, jei nelaimingas atsitikimas, kuris buvo gyvybės

- atėmimo ar sužalojimo priežastis, įvyko orlaivyje arba įlaipinimo ar išlaipinimo veikslių metu.“
- [21] Nuoroda į „sveikatos sužalojimą“ rodo, kad Varšuvos konvencijos 17 straipsnis, be „kūno sužalojimų“ siaurąja prasme, apėmė ir kitokią „žalą sveikatai“, kuri, kaip galima manyti, reiškė ir liga laikytiną tik psichinio pobūdžio žalą. Tuo remiantis, teisinėje literatūroje vokiečių kalba argumentuojama, kad Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalis, kurioje minimi tik kūno sužalojimai, yra suformuluota akivaizdžiai siauriau; iš to turi būti daroma išvada, kad vien psichinio pobūdžio žala nėra atlyginama <...>.
- [22] (b) Vis dėlto taip argumentuojant ignoruojama tai, kad Varšuvos konvencijos 17 straipsnio autentiškose versijose nėra jokios nuorodos į tai, kad galėjo būti atlyginama kitokia nei *bodily injury* (*lésion corporelle*, *lesión corporal*) žala. Veikiau šioje nuostatoje kaip dar vienas pagrindas atsakomybei atsirasti buvo nurodyta „wounding“ (*blesure*, *herida*), taigi, keleivio „sužeidimas“. Ši sąvoka akivaizdžiai buvo siauresnė nei sąvoka *bodily injury* (*lésion corporelle*, *lesión corporal*), todėl pastaroji sąvoka apėmė pirmąją. Neaišku, kodėl neautentiškoje Varšuvos konvencijos 17 straipsnio versijoje vokiečių kalba (**orig. p. 8**) verčiant sąvokos *wounding* buvo atsisakyta ir greta „kūno sužalojimo“ įvesta dar viena „sveikatos sužalojimo“ (vok. k. *Gesundheitsschädigung*) sąvoka.
- [23] (c) Todėl Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalis nuo autentiškų Varšuvos konvencijos 17 straipsnio versijų skiriasi tik tuo, kad buvo atsisakyta sąvokos *wounding*. Tačiau šios nuostatos taikymo sritis dėl to nesusiaurėjo. Juk Varšuvos konvencijos 17 straipsnyje vartojamą sąvoką *wounding* reikėjo suprasti kaip patenkančią į sąvoką *bodily injury* ir todėl, tiesą sakant, perteklinę; taigi jos atsisakymas nereiškia reikšmės pasikeitimo. Todėl iš Varšuvos konvencijos 17 straipsnio ir Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalies versijų vokiečių kalba palyginimo, priešingai teisinėje literatūroje reiškiamai nuomonei (žr. pirmiau [a] punktą), jokių būdų negalima daryti išvados, kad Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalies taikymo sritis buvo susiaurinta (išsamiau apie Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalies genezę žr. 5.4 punktą).
- [24] 5.3. Anglosaksų teisės srities jurisprudencija ir vyraujanti teisinė doktrina vokiečių kalba liudija, kad ši nuostata turi būti aiškinama siaurai.
- [25] (a) Atsižvelgiant į tai, kad – kaip jau minėta – formuluotė iš esmės nebuvo pakeista, aiškinant Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalį iš principo galima remtis su Varšuvos konvencijos 17 straipsniu susijusia jurisprudencija. Šioje jurisprudencijoje, grindžiamoje 1991 m. sausio 17 d. JAV *Supreme Court* (Aukščiausiasis Teismas) sprendimu byloje *Eastern Airlines, Inc. v. Floyd* <...>, iš esmės preziumuojama, kad sąvoka „kūno sužalojimas“ vien psichinės žalos – taigi, tokios žalos, kuri nėra kūno

- sužalojimo siaurąja prasme pasekmė – neapima <...> (**orig. p. 9**) <...>. Tai visų pirma taikoma potrauminio streso sindromams, kurie neturi fizinių padarinių <...>.
- [26] (b) Nors beveik visi šie sprendimai yra iš anglosaksų teisės srities, jiems pritaria ir dauguma teisinės literatūros vokiečių kalba autorių. Jie taip pat preziumuoja, kad pagal Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalį vien psichinė žala nėra atlyginama <...>. Ši nuomonė grindžiama visų pirma nuostatos formuluote ir jos tariamu reikšmės susiaurinimu, palyginti su Varšuvos konvencijos 17 straipsniu, atsisakius sąvokos „sveikatos sužalojimas“ (bet dėl šio klausimo žr. pirmiau 5.2 punktą). Kiti autoriai, priešingai, mano, kad atsakomybė taikoma ir už vien psichinio pobūdžio pažeidimus, jeigu tai yra numatyta nacionalinės teisės aktuose <...>.
- [27] 5.4. Nuomonė, kad Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalis vien psichinio pobūdžio pažeidimų neapima, bet kuriuo atveju nėra imperatyvi.
- [28] (a) Tai matyti atidžiau išnagrinėjus Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalies genezę <...>: Konvencijos preliminariniame projekte buvo numatyta į atsakomybės (**orig. p. 10**) apibrėžtį įtraukti ir sąvoką *mental injury*. Tačiau Diplomatiniėje konferencijoje nepavyko pasiekti susitarimo šiuo klausimu. Vis dėlto konferencija konstatavo, kad sąvoka *bodily injury* buvo įtraukta į konvenciją:
- „on the basis of the fact that in some States damages for mental injuries are recoverable under certain circumstances, that jurisprudence in this area is developping and that it is not intended to interfere with this development, having regard to jurisprudence in areas other than international carriage by air <...>“ <...>
- [29] Todėl konferencija iš tiesų paliko klausimą atvirą; aiškinti sąvoką *bodily injury* buvo palikta jurisprudencijai <...>. Taigi nuostatos genezė nėra kliūtis aiškinti „kūno sužalojimo“ sąvoką plačiai. Kita vertus, iš diplomatinės konferencijos svarstymų visgi negalima daryti išvados, kad šį klausimą reikėtų vertinti pagal (paprastai) taikytiną teisę <...>. Unifikuota teisė iš principo turi būti aiškinama vienodai; negalima preziumuoti, kad kilus abejonėms turi būti remiamasi nacionaline teise.
- [30] (b) Ir dėl Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalies yra pripažinta, kad psichinė žala, kuri pasireiškia ir fizinėmis reakcijomis, gali būti atlyginama. Ginčų dėl to nekyla fizinių padarinių atvejais (<...> priepuoliai, persileidimai arba skrandžio opos, atsiradę dėl potrauminio streso sindromo). Bet galima ir nuomonė, kad fizinės reakcijos yra ir psichinės žalos simptomai, patvirtinantys, kad tai yra liga; (**orig. p. 11**) konkrečiu atveju – ieškovės miego ir koncentracijos sutrikimai, staigūs verksmo priepuoliai, stiprus nuovargis ir mikčiojimas. Laikantis šios nuomonės, lemiamą reikšmę turi ne fizinių simptomų mastas, o (taip pat ir) šiuo būdu gaunamas įrodymas, kad

nurodomas psichinis pažeidimas ne suvaidintas, o tikras ir laikytinas liga <...>.

- [31] (c) Platų aiškinimą patvirtina ir tai, kad ir (iš pirmo žvilgsnio) vien tik „psichinių“ sutrikimų atveju pakinta tam tikrų neurotransmiterių sistemų medžiagų apykaita <...>, taigi šiuo atžvilgiu – net neatsižvelgiant į pirmiau minėtus simptomus – yra ir nelaimingo atsitikimo sukeltų fizinių padarinių siaurąja prasme. Neseniai pasirodžiusioje studijoje <...> buvo įrodyta, kad taip yra ir potrauminių streso sindromų atveju. Tai reiškia, kad nėra jokio objektyvaus pagrindo atskirti fizinę žalą siaurąja prasme ir psichinius pažeidimus, kurie laikytini liga. Ir tai rodo, kad Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalis turi būti taikoma ir (konkrečiu atveju neabejotinai pasireiškusių) psichinių pažeidimų, kurie laikytini liga, atveju.
- [32] (d) Psichinės žalos atlygintinumas taip pat neturėtų priklausyti nuo to, ar ji pasireiškia atskirai, ar kaip – nors ir (**orig. p. 12**) nedidelio – kūno sužalojimo siaurąja prasme, sukėlusio ir fizinių skausmų, pasekmė <...>. Nagrinėjamu atveju ieškovė neteigė patyrusi kūno sužalojimą, todėl manytina, kad ji jo nepatyrė. Vis dėlto, prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiančio teismo manymu, esminis skirtumas negali būti grindžiamas tuo, ar nelaimingo atsitikimo metu ji patyrė (nedidelį) kūno sužalojimą siaurąja prasme, ar sėkmingo atsitiktinumo dėka sužeidimų išvengė. Lemiamą reikšmę jos teisei turi psichinės nelaimingo atsitikimo pasekmės, kurios turi fizinių apraiškų ir kurių priežastis bet kuriuo atveju patenka į atsakovės atsakomybės sritį.

5.5. Remdamasis šiais svarstymais, prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas linksta Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalį aiškinti plačiai. Ir (objektyviai apibrėžti) psichiniai sutrikimai, kurie laikytini liga, turėtų būti laikomi kūno sužalojimu, kaip jis suprantamas pagal Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalį. Tačiau ir priešinga nuomonė gali būti visiškai pagrįsta. Todėl Europos Sąjungos Teisingumo Teismo prašoma išaiškinti šį klausimą.

[34] 6. Dėl antrojo prejudicinio klausimo.

- [35] 6.1. Jeigu paaiškėtų, kad Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalis vien psichinių pažeidimų neapima, kyla klausimas, ar yra pagrindas reikšti reikalavimą alternatyviai remiantis taikytina nacionaline teise. Tarp šalių nėra ginčo, ar Austrijos teisė gali būti taikoma; (nesant aiškiai išreikšto teisės pasirinkimo) jos taikymas, priklausomai nuo to, kaip reikalavimas kvalifikuojamas, gali būti grindžiamas arba Reglamento „Roma II“ 4 straipsnio 2 dalimi, siejama su 23 straipsnio 1 dalimi (abiejų šalių įprastinė gyvenamoji vieta Austrijoje), arba Reglamento „Roma I“ 5 straipsnio 2 dalimi (ieškovės įprastinė gyvenamoji vieta ir paskirties vieta Austrijoje).

- [36] 6.2. Pagal Austrijos teisės aktus reikalavimas būtų pagrįstas. Tiesa, Monrealio konvencijos 29 straipsnyje numatyta, kad „vežant (**orig. p. 13**) keleivius <...> bet koks ieškinys dėl žalos atlyginimo, nesvarbu koks jo pagrindas, <...> gali būti pareiškiamas tik pagal šioje Konvencijoje numatytas sąlygas ir atsakomybės ribas“. Dėl šios nuostatos teisinėje literatūroje vokiečių kalba laikomasi dvejopos nuomonės. Remiantis „konvencijos viršenybe“ teigiama, kad Monrealio konvencijos 29 straipsnis *a priori* draudžia reikšti kitais teisiniais pagrindais grindžiamus reikalavimus atlyginti žalą <...>; taikant „pamatinį sprendimą“ manoma, kad Monrealio konvencijoje nustatyti reikalavimo pagrindai egzistuoja greta nacionalinėje teisėje nustatytų pagrindų; pastariesiems, tiesa, taikomos konvencijoje numatytos „sąlygos ir atsakomybės ribos“, tačiau iš principo jie nėra neįmanomi <...>.
- [37] 6.3. Darant prielaidą, kad Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalis visapusiškai reglamentuoja atsakomybę už asmeniui padarytą žalą, atsiradusią dėl nelaimingo atsitikimo eksploatuojant orlaivį, „pamatinis sprendimas“ (jeigu į pirmąjį prejudicinį klausimą būtų atsakyta neigiamai) irgi nereiškia, kad nacionalinė teisė gali būti taikoma. Juk tokiu atveju būtų neįvykdyta viena iš konvencijoje numatytų atsakomybės taikymo „sąlygų“ – kūno sužalojimo siaurąja prasme buvimas. Todėl nacionalinė teisė galėtų būti taikoma tik tuomet, jeigu konvenciją reikėtų aiškinti taip, kad ji *a priori* neapima žalos dėl vien psichinių pažeidimų. Ieškovė akivaizdžiai laikosi tokios nuomonės. Šia nuomone, ko gero, grindžiama ir pozicija, kad psichiniai sutrikimai, kurie laikytini liga, turi būti kompensuojami tuomet, kai pagal taikytiną nacionalinę teisę patenka į „kūno sužalojimo“ sąvoką (**orig. p. 14**) <...>.
- [38] 6.4. Vis dėlto šios nuomonės trūkumas būtų tai, kad atsakomybės už asmeniui padarytą žalą, atsiradusią dėl Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalyje nurodyto nelaimingo atsitikimo, apimtis priklausytų nuo taikytinos nacionalinės teisės turinio. Tai prieštarautų konvencijos tikslui – sukurti vienodus atsakomybės pagrindus. Be to, prielaida, kad konvencija *a priori* neapima vien nelaimingų atsitikimų psichinių pasekmių, kelia abejonių. Juk – jeigu atsakymas į pirmąjį prejudicinį klausimą būtų neigiamas – Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalį galima suprasti taip, kad asmeniui dėl nelaimingo atsitikimo padaryta žala atlygintina tik tuomet, kai baigiasi mirtimi arba kūno sužalojimu siaurąja prasme.
- [39] 6.5. Šie argumentai liudija, kad negalima reikšti reikalavimo remiantis žalos atlyginimą reglamentuojančiais nacionalinės teisės aktais, jeigu tokio reikalavimo nenumatyta Monrealio konvencijos 17 straipsnio 1 dalyje. Tačiau kadangi Monrealio konvencijos 29 straipsnį galbūt galima aiškinti ir kitaip, Europos Sąjungos Teisingumo Teismo prašoma išaiškinti šį klausimą.
- [40] 7. Bylos nagrinėjimo sustabdymas.

DARBINIS VERTIMAS